

Joh.20:24-31, 2.a sönd.efter påsk. 3.e årg 140427

Vi befinner oss i uppståndelse tider, då som nu. I texten just innan vår lärjungarna samlats bakom låsta dörrar, man är fortfarande skakade över morgonens rykte om att Jesus inte skulle vara kvar i sin grav. Var finns han? Vart har dom lagt honom? Dessutom har ju Maria från Magdala berättat att hon själv mött honom. Först trodde hon att det var trädgårdsmästaren, men när han sa hennes namn, -Maria, då kände hon igen honom.

Men så plötsligt hade han stått där som förr, mitt ibland dom. Frid åt er alla hade ha sagt, Så visade han såren i sina händer och sin sida. Då började de förstå att nånting har hänt och en glädje började sprida sig hos dem.

Texten

Han, var inte med om det märkliga mötet med den uppståndne som vännerna så glädjestrålande berättade om. Tomas, Tomas tvillingen, Tomas tvivlaren... "Får jag inte se spikhålen och sticka handen i hans sida så tror jag inte." Han sa inte att det var påhitt. Men fick han inte nått som bevisade, som verkligen visade att det var sant så var det allt bra svårt att ta det till sig...

Men nånting, nånting gjorde att han valde att träffas tillsammans med de andra en vecka senare. Nånting gjorde att han inte bara valde att säga att det var lögn och sen lämna hela sammanhanget.

Många kan nog känna igen sig i hans tvivel, men kanske också i hans tro. Vänta och se, vänta och se så kanske tillfället uppenbarar sig, så kanske någonting kommer också till mig.

Men också åtta dagar kan kännas som en lång tid i en människas liv. Speciellt om det som för Tomas är en tid i väntan, i ovisshet, en tid av funderingar och grubbel... Men plötsligt så var han ju där igen. "Frid åt er alla." och Tomas fick som han ville. Han fick sträcka ut sin hand. Han fick känna och beröra.

Det han innerst inne ville var sant. För jag tror att det var så. Det han innerst inne ville, var att det skulle vara sant. Annars hade nog redan gett upp.

Och kanske är det just det som skiljer Tomas från de riktiga och övertygade skeptikerna. Just en vilja, en längtan, ett hopp. Jag vill att det ska vara så här. Jag vill att det ska vara sant. Jag vet inte om jag tror på det, inte än i alla fall... men jag vill och jag hoppas. Och det är sannerligen gott så, min gode Tomas, det är gott så...

Om Tomas verkligen tänkte så här, det vet jag ju inte, men om? Då kan jag många gånger känna igen mig i honom. Och är det inte här nånstans som många av oss liksom befinner oss. Just i viljan. Längtan och hoppet. Kanske inte alltid i den säkra trons värld, i den övertygade trons värld... utan just, i viljan och längtan över att det skulle kunna vara sant. Och i hoppet, hoppet om att en gång nå dit jag längtar. Och till oss alla, så vill jag också säga, det är gott så mina vänner. Det är mycket gott så...

För många är också påskens uppståndelse och tron en självklarhet. Ja, för många är det det sammanhang, den fasta grund och den trygghet som många av oss längtar efter. En tro som liksom blivit har blivit ett, med hela en person och med hela ens liv. Men för många av oss är det inte så. För många av oss finns inte alltid, det övertygade, det självklara och det hela... och ibland, ibland kan man själv känna att man skulle vilja få vara en Tomas. Att man själv skulle fått vara där, fått känna, fått ta på honom och själv fått höra på honom...

Men där är vi inte, och kommer nog aldrig att få vara, i alla fall inte i det här livet. Men vad har vi då? Vi som får förlita oss på våra egna upplevelser, känslor och tankar. Vi som ska genomlida gudstjänster och lyssna till halvtorftiga predikningar. Vi som själva får treva oss fram i bönen och i samtalen med varandra.
Vi som bara ...

Nej det är inte bara!

Vi har ordet att läsa i och växa i.

Vi har upplevelsen, den som ibland, ibland liksom kan drabba oss och säga till oss, - också du är del av nånting större.

Vi har gudstjänsten, bra eller dålig, men där mötet med dig, din tro och Gud ändå får vara centrum.

Vi har bönen, hjärtats samtal, tillfället för längtan och hopp.

Vi har varandra, -här är jag med mitt, var finns du med ditt?

Allt det här finns, och vi får ta del av det. och om du gör det, om jag gör det, om vi gör det. Tillsammans med vår längtan, vår önska och vilja om att vi vill att det ska vara sant. Då är det gott nog, då är det mycket gott nog. Och det kan vara lika sant, lika verkligt som Tomas verklighet.

Sträck ut din hand sa Jesus till honom. Sträck ut din hand... Nej längre bort än så är det faktiskt inte.

Vad gör dig ledsen? Vad gör dig glad? Vad gör dig arg? Vad engagerar dig? Vad längtar du efter?

Sträck ut din hand. Ge mig ditt finger?

Att tro eller att vilja tro. Det är tänker jag, det handlar inte om att ha en åsikt om uppståndelsen, att liksom hålla den för sann eller falsk. Jag tror att det handlar om nått mycket större än så. Det handlar om att vilja uppleva, att vilja erfara. Den uppståndnes verklighet. Att vilja uppleva att det över huvud taget kan finnas en uppståndelse. Att evangeliet kan vara ett svar på min längtan

Det låter stort, och det är det nog. Men ofta handlar det om det, som inte bara har med de övertygande och de stora orden att göra... Livet som fortsatte trots att det hade gjort så ont. Handen som räcktes ut i vänskap. En fågels drill i trädet som håller på att slå ut efter en lång mörk vinter. Påskliljorna som står på rad på andra sidan kyrkväggen och berättar någonting för oss. Något som påminner oss att det finns liv, att det finns fortsatt liv. Eller oblaten som läggs i den utsträckta trevande handen. Kristi kropp för dig utgiven.

Nej uppståndelsen är inte en åsikt, något så snävt som falskt eller sant. Uppståndelsen är sprickan i muren, gränser som sprängs, det omöjliga som plötsligt blir möjligt. Livet är stort, det är det! Livet är stort! Och uppståndelsen gör det ännu större.

Tvivlet kommer nog att fortsätta att gnaga i många av oss. Och dom svåra frågorna kommer nog inte att tystna. Tillvaron är inte så enkel, och livet blir inte alltid som vi vill. Men kanske är tro nånting annat, än att jag alltid får det som jag vill. Och som en vän en gång sa, "att jag tvivlar ibland, att jag frågar, det visar nog bara att tron är viktig för mig."

Och det är ju för det här livet som tron finns. Inte för himmelen eller vår salighets skull. Utan just för det här livet skull. Livet med alla dess bakslag och kullerbyttor. Livet med all dess kärlek och glädje. Livet, nån slags villervalla av ont och gott. Och mitt i allt detta, erbjudandet. Räck ut ditt finger! Sträck ut din hand!

Tomas övervann sina tvivel. Berättelserna säger att hans missionerande förde honom ända till Indien. Tomaskyrkan lever kvar där än idag. Säkert var det inte helt lätt för honom. Det är det nog inte för någon enda av oss. Men nånstans bar tron för honom. Nånstans kan tron bära för oss alla. Vänta och se, men gör det med förväntan. Förväntan att något, att någon ska komma också till dig.